

Жарко Ђуровић

СЕМЕ ЗА НЕПОЧИН

Без ока без сведока капље ноћ
Капље ноћ на липе и Ђилипе
Капље ноћ на гнев мора у даљини

Без ока и сведока расте пелин и троскот
Расте из хумусних недара врта
Расте уз ухо згуснутог озона

Капље ноћ без ока и сведока
Пронесе кроз душу жишку звездодарја
Не тули је не тули пријатељу

Без ока без сведока омезгра летња ноћ
Ноћ као семе за непочин
Ноћ као грудва космичког боравишта.

ПРОВЕТРАВАЊЕ НАДЕ

Сањам како се обрушава небо
Сањам како птице лете
Како се руке претварају у лед заборав
Руке та тајна коју зебња грли
Руке та слутња орошена несаницом
Несаницом као срџбом
Несаницом као мразем

Сањам прокључалу крв
Сањам несаничне бразде
Изворе полуделе и пропланке са бичевима ветрова
Сањам зором умивени дан
Дан када сазрева јечам у очевом присоју
Дан нежне папрати и столетног храшћа

Време је темељ сна
Трава коју косци косе
Коју косци слажу у пластове љубави
Срце самује на шумском пропланку
Самује закључано стрмом провалијом
Време проветравања наде
Време на измаку дана опрљеног сунцем

Јаој и дан ће отварати кључем за конзерве!

САЖЕТИ ДНО НОЋИ

Сажети дно ноћи
Ноћи у којој објутри размишљање и роса
У којој самоћа размешта цветне круне
Роса — краљица зоре силази у поље
То није поље то је мир стегнут између срца и опсене
Самоћу уједају змије

Куд бежиш туго-понорницо
Тај невид мрака букти у сновима
Тај сан на киши та киша која тишину додирује
Ево је како пада ево је како се руга
Ево је како жури благом противречју

У небу месец стражи отпадништво
Промичу предели без лика и мена
Добију лик кад се свуку у нама
Добију име кад се у нежност преобуку

Сажети дно ноћи
Меки дах мора у крви отпочино
Ту где гори размишљање и нежност.

МОЖДА ТО ШУМЕ

Тај ветар незнан и бео
У крви носи лудило и крик
За час премрежи небеско плаветнило
Призива птице и шуме
Тај ветар са косом рашчешљаном
Та чудна флаута са зором у обрви

Опседнута су чула зимском измаглицом
Можда то јутро чува под ребрима име
Име пресвучено светлошћу висина
Можда то јутро умотава белином пропланке
Можда то пропланци самују на киши

Силазим у ноћ као у предубок вир
Зрикавци у воћњаку нервозно тугу жваћу
Препознајем језик костоломног лета
Препознајем језик змије у трави густе несанице
Можда ме пут води ка одрону зрелих година
У којима срце као небо плаче.

ДИЛЕМА

Испод жице затегнутог смеха
Не види се гоблем крвотока не види се
Капилари пумпају немоћ и ћутање
То није ћутање то је противљење неспокоју
То је начело тихе ватре која тиња у грудима
То је ухо које дословно преводи тугу на језик
јесени

Где ће се језичак ваге сећања приволети
Да л у вучарну ноћ да л у сребрно јутро
Шта буде из коже не могу искочити
Нека се разлиста немогуће
Нека ноћ замени ватру
Нека ватра замени реч
Помоћу ватре одагнаћу невидело.